

A Kormány 2015-2018 időszakra vonatkozó Nemzeti Korrupcióellenes Programjának a véleményezése

A program-tervezet bevezetőjében megfogalmazódik az a kormányzati attitűd, miszerint nem cél korrupció elleni hatóság létrehozása, vagy átfogó törvény meghozatala, azok helyett a jogintézmények finomhangolására van szükség. A programban hangsúlyosan van jelen a szervezeti integritás-építés (fejlesztés), a szemléletformálás és a közszolgálatban dolgozók képzése, oktatása.

A fentiekben hivatkozott **kormányzati beállítódást alapjaiban elhibázottnak, a jelzett hangsúlyokat pedig rendkívül hiányosnak tartjuk**, amellet, hogy az integritás szakemberek képzésének a folytatását és a közigazgatásban dolgozók (különös tekintettel a vezető beosztásúakra) korrupcióval szembeni ellenálló képességének a növelését mi is kívánatosnak tartjuk. De legyünk figyelemmel a prioritásokra! Annál is inkább, mert a Programban hivatkozott, az EU 2014-es **Antikorrupciós Jelentése** és az EU 2014-ben publikált **Eurobarométer felmérése** összességében eléggé sötét képet fest le a magyarországi korrupció méreteiről: a közbeszerzések, a vagyonyilatkozatok és az összeférhetetlenség **ellenőrzésének a megoldatlanságáról** (ez utóbbinál a következmények nélküliséget is megemlítik), **a pályáztatások nepotizmusáról**. A felmérés szerint **Magyarországon az üzleti siker egyetlen feltétele a politikai kapcsolatok megléte**, egyúttal igen negatív a magyar válaszadók megítélése a közszféra működéséről, valamint a vállalatok véleménye a korrupció kiterjedtségéről. Semmi okunk nincs kételkedni ezen megállapítások valóságosságában, s éppen ezért (valamint az alábbiakban részletezettek miatt) **a Program tévúton jár a megelőzés-orientált megközelítésével**, hiszen egy erősen beágyazódott, mélyen gyökerezett, intézményesült korrupcióval terhelt rendszert kellene megváltoztatni.

Kiindulópontunk az, hogy **a magyarországi korrupciós helyzet rendkívül súlyos**, az az államigazgatás szinte bármely részterületét tekintve (központi igazgatás, önkormányzatok, közbeszerzési rendszer, uniós támogatások) **rendszerszintűnek mondható**, annak megnyugtató **kezelése mélyreható intézményi és személyi változások nélkül nem megoldható**. Ide tartozik az is (de erre még kitérünk), hogy a panaszokról és a közérdekű bejelentésekről szóló 2013. évi CLXV. törvény bejelentő-védelmi rendelkezései (különös tekintettel a jogszabály preambuluma és a 11. §-ára) a gyakorlatban nem működnek, jelentősen sérülnek. Az alapproblémák a következők:

I. Az, hogy egy adott állam milyen mértékben képes kezelni a korrupciós cselekmények jelentette kihívásokat, alapvetően meghatározza a korrupció üldözésére hivatott **állami ellenőrzési- és bűnüldözési intézményrendszer állapota, különös tekintettel annak függetlensége**, vagyis külső befolyásolási lehetőségektől mentes működése. Azt Magyarországon kormányzati-, s ahhoz közelálló politikai tényezőkön kívül senki nem vitatja, hogy a témánk szempontjából kiemelkedő jelentőségű intézmények (Állami Számvevőszék, Legfőbb Ügyészség, Nemzeti Adó- és Vámhivatal - NAV) **vezetőinek a kinevezési- és az általuk irányított szervezetek a működési gyakorlata politikailag erősen motivált**. Ezt mi sem bizonyítja jobban, mint a közelmúltban a médiában is nyilvánosságot kapott korrupciógyanús ügyek kezelése és az ilyen típusú bejelentésekhez kapcsolódó kormányzati viszonyulás. Mindabból az látszik, hogy a regnáló politikai-kormányzati hatalom az érdekköréhez tartozó személyek és szervezetek vonatkozásában felmerült korrupciógyanú esetén jellemző módon még csak vizsgálatok megindítására sem hajlandó, éles **ellentétben** az ellenkező politikai oldalon álló személyekkel szemben példás gyorsasággal megindított vizsgálatokkal szemben. Mindennek egyenes következménye az állampolgári bizalom megrendülése az állami, ill. alkotmányos szervek (ideértve az Alkotmánybíróságot is) függetlennek nem tekinthető működése miatt, ami az együttműködési és bejelentési hajlandóságot is lerontja. A másik súlyos következmény, hogy a **védett politikai erőterben** tevékenykedő személyek, állami

szervek korrupciós potenciálja egyáltalán nem csökken, továbbra is jelentős kárt okozva a közérdek érvényesülésének a tekintetében.

II. A korrupciós tevékenység visszaszorításának, illetőleg a szervezetekben meglévő korrupciós mechanizmusok felszámolásának másik alapvető akadálya a **megcsontosodott szervezeti kultúra** (beleértve az elavult, sematikus szervezeti struktúrákat), amely mindeddig rendkívül ellenállónak bizonyult a korrupcióellenes stratégiák iránt. **Ennek a szervezeti kultúrának a meghatározó elemei:**

- a formálisan létező, de ténylegesen nem működő belső kontrollrendszer,
- a vezetők bírálhatatlansága, az egzisztenciális fenyegetettség visszatartó ereje, sőt annak a gyakorlatban is megvalósuló demonstratív alkalmazása,
- a rosszul felfogott lojalitási alapelv, amely miatt a hivatali visszaélések is rejtve maradnak,
- a kontraszelektált vezető kiválasztási- és pályázati rendszer.

Könnyen belátható, hogy a fenti működési jellemzőkkel bíró szervezetekben nagyon nehéz mélyreható változásokat kieszközölni pusztán oktatással és szemléletformálással, integritás szakemberek alkalmazásával, vagy azzal, hogy a közoktatásban is megjelenik a korrupciós jelenségek és technikák bemutatása, hiszen amennyiben a szervezetbe újonnan belépő, vagy egy változtatási szándékkal fellépő beosztott (vagy éppen vezető) **nem alkalmazkodik a szervezeti kultúrához, az súlyos következményeket vonhat maga után** akár a pozícióját, akár az állását tekintve. Az a körülmény, hogy egy ilyen kulturális meghatározottságban a korrupcióellenes intézkedéseket lehetővé tévő felelősségi körök, hatáskörök a szervezet vezetőjénél vannak (ezt jól át kellene gondolnia a Program majdani elfogadjának), ráadásul az integritás szakember is az ő beosztottja, azt jelentheti, hogy minden változtatási szándék falakba fog ütközni. A leírt jellemzőkkel bíró szervezetekben ugyanis a vezetők görcsösen ragaszkodnak a kialakult status quo-hoz, hiszen ennek a belső működési rendnek a felbomlása felszínre hozhat olyan működési problémákat – de akár konkrét ügyeket is – ami **a szervezeten belül általában csak keveseknek az érdeke**. Jó esély van tehát arra hogy, a közpénzek felhasználásával bevezetett korrupcióellenes programok és intézmények hatástalanok maradnak, ezért kívánatos lenne **az államigazgatási szervezetrendszer külső átvilágítása**, ami a szervezeti működés fenti területeinek az átvilágítása mellett kiterjedne a belső szabályrendszer, a törvényes jogalkalmazás és az egyes hivatalok által folytatott eljárási rend vizsgálatára is. Különösen fontos lenne az átvilágítása a közérdek és a közpénzügyek védelme szempontjából kulcsfontosságú olyan szervezeteknek, mint például a NAV; a Környezetvédelmi Felügyelőségek; a közbeszerzéseket, továbbá az EU-s támogatási kérelmeket kiíró, elbíráló és ellenőrző testületek; valamint az ügyészségek. Az átvilágítások anyagi feltételeit a kormánzatnak biztosítania kell, s annak eredményét **nyilvánosságra kell hozni**.

III. A napi sajtó rendszeresen beszámol a közvéleményt is élénken foglalkoztató büntetőügyek bírósági lezárásáról. Azok között vannak olyan ügyek, amelyek politikusokat, esetleg kormányzati alkalmazottakat érintenek, de vannak közöttük közérdeklődésre számot tartó „szimpla büntetőügyek” is. Egyre gyakoribb, hogy **a bíróságok részéről komoly bírálat tárgyát képezi a vádelőkészítő szakasz törvényessége**, illetőleg annak szakmai hibái, vagy éppen **a nyomozás során elkövetett olyan jellegű eljárási hibák** ismertetése, amelyek a vádemelés megalapozottságát is érdemben befolyásolják. A politikai töltettel bíró ügyek esetében szembeűnő a **nyomozások lassúsága**, évekig tartó elhúzódása, még akkor is, ha külső szemlélő (illetőleg szakember) számára a nyilvánosságra hozott tényállási elemek viszonylag egyszerű és gyors bizonyítási eljárást indokolnának. Ide tartozik az is, hogy az elmúlt évek nagy politikai vihart kavart korrupciós, illetőleg hivatali visszaélések büntetőügyei, bírósági eljárásai **rendre felmentéssel**, vagy az eredeténél sokkal **enyhébb büntetőjogi minősítéssel** zárulnak. De ne feledkezzünk meg a bírósági eljárások elhúzódásáról sem, különös tekintettel a kiemelt ügyekre. (Tudomásunk szerint a Bírósági Hivatal foglalkozik ezzel a kérdéskörrel.)

A vádelőkészítő, a nyomozásokat felügyelő és a nyomozati ügyészségi munka hiányosságai egyrészt visszavezethetőek az esetleges politikai befolyásoltságra, ami a fentiekben már hivatkozott

intézményi függetlenség kérdéskörét érinti, másrészt viszont súlyos szakmai, működési problémákat jeleznek. Éppen ezért **felül kell vizsgálni:**

- az ügyészségek évtizedes múltra visszatekintő és jelenlegi személyzeti politikáját,
- a minőségi munkavégzés feltételeinek a meglétét,
- a teljesítmény-követelményi és eredményességi mutatók, előírások jelenlegi (de régóta fennálló) rendjét,
- a szervezeti rendszer azon gyenge pontjait, amelyek lehetőséget teremthetnek a külső befolyási kísérleteknek.

A fenti körülmények megváltoztatása azért nagyon fontos, mert az ügyészségi munka és a nyomozások jelenlegi szakmai színvonala, párosulva az eljárások és a bírósági döntéshozatal elhúzódásával, **nem képez igazi visszatartó erőt** a korrupció útjára lépő magánszemélyekkel, állami szervekkel és magán vagy közvállalatokkal szemben, hiszen igazán súlyos és gyors következményekre csak elvértve kell számítani.

Az eddigiekből leszűrhető három lényeges javaslatunk tehát a korrupcióellenes stratégia sikeres megvalósításához:

- a) a korrupció üldözésére hivatott állami intézményrendszer függetlenségének a megteremtése,
- b) a frekvenciát állami szervek működésének a teljes körű átvilágítása,
- c) az ügyészségek szakmai tevékenységének a felülvizsgálata, a nyomozások felgyorsítása.

További módosító javaslataink és észrevételeink a kormány korrupcióellenes programjához:

1. Létre kell hozni egy kormányzati hatalomtól független korrupcióellenes intézményt (Korrupcióellenes Hivatal vagy Ügyészség), amely a parlamentnek tartozik beszámolási kötelezettséggel, s amelynek önálló költségvetési fejezetként az anyagi függetlenségét is biztosítani kell. Az újonnan felállítandó, hatósági jogkörrel rendelkező Hivatal **hatáskörébe tartozna a közérdekű bejelentések kezelése**, az állami és önkormányzati alkalmazottak, valamint a politikusok vagyonynyilatkozatainak az ellenőrzése, az őket érintő **vagyonosodási vizsgálatok lefolytatása**, továbbá **nyomozás** a politikusokat, az önkormányzati tisztségviselőket és köztisztviselőket, valamint a kormányzati tisztviselőket érintő **korrupciós jellegű ügyekben**. A Hivatal lehetne a **csúcsszerve a szervezett bűnözés elleni küzdelemnek** is. Az EU korábban már hivatkozott **Antikorrupciós Jelentése** kiemeli, hogy **független ellenőrzési mechanizmusok kellenének a vagyonynyilatkozatok és az összeférhetetlenség ellenőrzésére**. Ezzel mélyen egyetértünk. Mindezt a tárgyalt Program azzal intézi el: a magyar gyakorlat kialakítása hosszabb távon képzelhető el. Mire várunk? És kiknek az érdekében?

Nem tartjuk elfogadhatónak a kormányzati-politikai hatalom részeként működő, és így a kívánatos függetlenségi kritériumnak nem megfelelő Nemzeti Védelmi Szolgálat (NVSZ) további személyi és technikai fejlesztését, az oda telepíteni kívánt fejlesztéseket a megalakítandó Hivatal érdekkörébe kell utalni. Az NVSZ a jelenlegi irányítási és strukturális feltételek mellett szerintünk **alkalmatlan** az államigazgatási szervezetrendszerben fellelhető szervezett bűnözéssel összefonódó, vagy politikai vetületű, vagy intézményesült korrupciós jogsértések kiszűrésére és üldözésére. Pótcselekvésnek tartjuk azt, hogy az NVSZ legfőbb feladatkörében különféle típusú megbízhatósági vizsgálatokat végez a kormánytisztviselői és rendvédelmi állomány alacsony szintű beosztottjainál, miközben az évekkel korábban a rendvédelmi területen feltárt, a szervezett bűnözéssel összefonódó korrupciós cselekmények feltárására hivatkozva, az ilyen típusú, más területeken is jelen lévő, az állami működést magasabb szinteken befolyásolni képes, és a közkassza kifosztását eredményező korrupciós bűncselekmények üldözését és feltárását elhanyagolja.

2. Kiemelkedő fontosságúnak tartjuk a közpénzeket kezelő állami szervek és a korrupciós jogsértések feltárásában közreműködő állami intézmények működésének, tevékenységének az átláthatóbbá tételét. Külön is kiemelandó ezen szervezetek közül a Nemzeti Adó- és Vámhivatal, amely az adótitokra hivatkozva gyakorlatilag bármilyen információ kiadását megtagadhatja, így előfordulhat, hogy ennek a jogintézménynek a parttalan alkalmazásával saját működési anomáliáit

is leplezni tudja. **Az adótitok körét tehát szűkíteni, illetőleg pontosítani kell,** a „minden adózással összefüggő tény, adat, körülmény” meghatározás idejétmúlt, s egyúttal visszaélésre ad okot, azt bizonyos bevallási adatokra, egyes ellenőrzési cselekményekre, bukott vagy megállapítással érintett cégekre és azok vezetőire, vagy a hatóság által feltárt csalárd értékesítési láncolatok egészének a bemutatására vonatkozóan oldani kell. A környező országokat tekintve tudomásunk szerint Szlovákia és Szerbia foglalkozik ezzel a kérdéskörrel.

Ugyancsak **felülvizsgálandó a nyomozóhatóságok** nagy jelentőségű, közérdekű, közpénzek rendellenes felhasználását érintő **nyomozásai során követett tájékoztatási gyakorlat.** Magyarországon ebben a tekintetben igencsak sűrűn előfordul a **kettős mérce** alkalmazása: a hatóságok ugyanis külső kérésre – legtöbbször a nyomozás érdekeire való hivatkozással vagy személyiségi jogokra, esetleg üzleti titokra hivatkozva – megtagadják a tájékoztatást, ugyanakkor kormányzati-politikai érdekből egyes büntetőeljárások esetében ezeket az érdekeket félredobva szivárogtatnak ki pontos információkat a sajtónak. Ez a mentalitás a NAV (!) egyik közelmúltbeli ügyét illetően is megvalósult, ebben az esetben is a hatóságtól kerültek ki olyan mélységű adatok, amilyen típusúak kiadását egyébként rendszerszerűen megtagadja. Ha viszont így is lehet, s az adatok megszokottól eltérő kezelésének a hatóságoknál semmilyen következménye nincsen, akkor nem lehet akadálya annak, hogy közérdekből akár a nyomozóhatóságok, akár a NAV, az eljárásokkal érintett személyekkel, magatartásokkal, céges adatokkal összefüggő információkat adjanak ki, természetesen **szabályozott kritériumrendszer alapján.**

A magyarországi „watchdog”-szervezetek, s néhány politikus erélyes fellépéseiből tudhatjuk, hogy milyen harcok dúlnak a **közérdekű adatok kikérése** vonatkozásában az állami és önkormányzati szervekkel, vagy éppen a közszolgáltatókkal. A peres útra terelt ügyeket nagy számban nyerik meg a felperesek, viszont a jogsértésekkel az érintett szervezetek céljukat általában elérik, hiszen az esetenként egy-két év alatt lezáruló bírósági eljárások alatt olyan közérdek-ellenes jogviszonyok keletkezhetnek, amelyek egy azonnali adatkiadás esetén megakadályozhatóak lettek volna. Éppen ezért egy-egy szervezet kirívó, egyértelmű, rendszeresen előforduló vagy éppen visszaélésszerűen alkalmazott ilyen irányú jogsértéseivel magát a szervezetet, annak eljáró ügyintézőjét, vagy a jogsértésre utasítást adó személyt is **szankcionálni kellene.**

3. A 2013. évi CLXV. sz. törvényt bejelentő-védelmi törvényként is aposztrofálják, holott sajnos ez a jogszabály inkább csak a bejelentésekre, nem pedig a védelemre koncentrál. A jogi segítségnyújtás, mint védelmi eszköz elégtelen és aránytalan védelem, hiszen a törvény preambuluma is elismeri „a közérdekű bejelentés jelentőségét az állam működésének jobba tételében”, elismeri a „közösségi érdekek érvényesülése érdekében a közérdekű bejelentők által vállalt erőfeszítéseket”, míg a hivatkozott jogszabály 12. §-a meghatározza a „veszélyeztetett közérdekű bejelentő” fogalmát. S annál is inkább illene komolyan venni a közérdekű bejelentő részére hátrányos megkülönböztetés tilalmát (11. §), mert **Magyarországon egyre gyakoribb az a fajta politikai-kormányzati hatalmi megnyilvánulás, ami** nemhogy védi, hanem egzisztenciális fenyegetéssel, perekkel, büntető feljelentésekkel, lejárató sajtókampányokkal éppen hogy **támadja a közérdekű bejelentőket,** holott maga a kormányzó hatalom éppenséggel semmit nem tesz a konkrét ügyek kivizsgálása tárgyában, vagy rendkívül lassan mozdul azokra. És mi lesz azokkal a munkavállalókkal akiket közérdekű bejelentésük miatt utcára tettek, de a jogtalan elbocsátásuk miatt elmaradt bérük és egyéb veszteségeik miatt csak évekig tartó pereskedés után tudnak a pénzükhöz jutni?

A fentiekben hivatkozott anomáliák és hiányosságok miatt szükségesnek tartjuk erősíteni a törvény bejelentő-védelmi tartalmát. Létre kell hozni egy költségvetési forrásból, s közérdekű adományokból működtetett **Bejelentő Védelmi Alapot,** amelyből a közérdekű bejelentése miatt egzisztenciális hátrányba került magánszemélyt, s esetlegesen annak hozzátartozóit lehetne támogatni. Az Alap pénzeszközeinek a felhasználását **civil szervezeteknek kell felügyelniük,** amelyek (illetőleg képviselőik) a döntéshozatalban is részt vennének. Az Alap olyan személyek részére is támogatást (kárpótlást) nyújthat, akik a vonatkozó törvény (vagy törvénymódosítás) hatályba lépése előtt tették meg közérdekű bejelentésüket, vagy érte őket jelentős hátrány

tisztességes, ámde leleplező munkavégzésük miatt, akár államigazgatási területen, akár a magánszférában dolgoztak. Sokan tudnak arról a volt rendvédelmi dolgozóról, aki több mint másfél évtizede az életét tette kockára az állami szintű korrupció leleplezése érdekében, azóta pedig (s éppen közérdekű cselekedete miatt) vagyontalanul, napi egzisztenciális gondokkal küszködve éli az életét. Tekintettel arra, hogy a közérdekű bejelentések vonzata általában nemcsak egzisztenciális jellegű, hanem egészen másfajta fenyegetettséget is jelent, irányukban egyfajta **tanúvédelmi program** működtetése is indokolt lehet, ami akár az 1. pontban említett Korrupcióellenes Hivatal feladata is lehetne.

4. Az igaz, hogy a korrupciós ügyletek feltárása egyik félnek – példának okáért sem a megvesztegetőnek, sem a megvesztegetettnek – sem érdeke, de az is igaz, hogy ezek a rejtett ügyletek, vagy azok eredménye hatósági dokumentumokban tetten érhetőek. Ezért szomorú, hogy a közigazgatási szervek működését érintő ügyészégi törvényességi felügyelet intézményét évekkel korábban megszüntették, pedig annak révén **külső** kontrollt lehetett gyakorolni a hatóságok jogalkalmazó tevékenysége, annak törvényessége felett. Egy ilyen típusú általános felülvizsgálati jogkör, annak akárcsak szűrőpróbaszerű, de következetes alkalmazásával, s az eredmények széles körben történő publikálásával elgondolkodásra készíthet bármely érintett közigazgatási vezetőt, vagy bármely más érintett közszolgát, hogy érdemes-e ajánlatokat elfogadni, vagy bármely más módon a közérdeket sértő magatartást tanúsítani. A szervezeti kultúra sajnálatos jellemzőiről már beszéltünk, az annak javítására irányuló kezdeményezéseknek, **a külső kontrollnak az egyik hatásos eszköze lehetne az ügyészeti törvényességi felügyeleti jogkör újbóli rendszerbe állítása.**

5. A tervezetben nincs szó arról, hogy változtatni akarnának a törvényalkotás jelenlegi rendjén. Kinek állhat érdekében a néhány nap alatt „önálló” képviselői indítványként beterjesztett és elfogadott törvények elfogadása? A törvények sűrű és kaotikus módosítgatása, a „saláta törvénykezés” gyakorlata? Mennyiben felel meg az ilyen fajta törvényalkotási mód az átláthatóság követelményének? Jogállami megoldásnak tekinthető-e az előzetes társadalmi-szakmai egyeztetések rendkívül szűk határideje vagy éppen a teljes elmaradása és a nagyon szűkre szabott felkészülési idő? Ezekre a kérdésekre frappáns választ ad két tapasztalt szakember véleménye: „Magyarországon a jogalkotás vált jogellenessé” (dr. Magyar György ügyvéd). És a másik válasz: „Ezt nevezzük legális korrupciónak.” (Dr. Jávör István szociológus). Így teremthetnek meg olyan érdekviszonyok, amelyek kódolják a korrupciót a rendszerbe, amelyek sokak számára előre nem láthatóak, mások számára viszont nagyon is jól kalkulálhatóak. A kérdésekben megfogalmazott törvényalkotási mód két állatorvosi lova a tavalyi év végén elfogadott EKAER jogszabályok elfogadása és az útdíjrendszer módosítása, amely jogszabályoknak már a megszavazásakor tudni lehetett, hogy hamarosan módosításra kerülnek. S ez így is történt. **Ezen a törvénykezési gyakorlaton tehát sürgősen változtatni kell, kiszűrve az átláthatatlan folyamatokban törvénytörően megjelenő korrupciós kockázatokat.**

6. A Kormány a program-tervezet 23. oldalán található SWOT-elemzésben beszél a korrupció megelőzési kormányzati feladatok végrehajtását gátló belső és külső tényezőkről. Ez utóbbiak között említi, hogy „**az állampolgárok kormányzattal szembeni elégedetlensége nő**” (ez az elmúlt hónapok eseményei alapján egy realista megközelítés), és arról is szól, hogy „a korrupció problémája összekapcsolódik más, vitatott témákkal (demokrácia helyzete, civil szervezetekkel való viszony) és politikai fegyverré válik. **De minek is köszönhető mindez?** Egyértelműen kijelenthető, hogy az elmúlt időszakban folytatott kormányzati politikának. **A kettős mérce alkalmazásának** (erről már több vonatkozásban is szót ejtettünk), **a korrupciógyanús ügyek szőnyeg alá söprésének, a vagyonyilatkozási és vagyonosodási vizsgálatok elmaradásának, a közérdekű bejelentők végzálásának.** És igenis, jogosan vetődik fel a demokrácia helyzete, amit másképp is megfogalmazhatunk: a jogállami működés mind nagyobb arányú leépítése, s az annak működését biztosítani hivatott intézményrendszer függetlenségének az elvesztése, a kapkodó és csapkodó jogalkotás. Miért is kellene hitelesnek tekinteni az olyan (üres) szólásokat, mint például az, hogy a

kormány zéró toleranciát hirdetett a korrupció ellen, amikor **éppen a korrupció ellen küzdő civil szervezeteket vagy azok támogatóit üldözi hatalmi eszközeinek a széles palettáját bevetve.** Felmerül a kérdés, hogy mi lehet a célja mindezzel a kormányzati apparátusnak? Mert hogy ezzel a magatartással semmiféle **bizalmat nem fognak ébreszteni** azokban, akik akár feladatkörüknél fogva, akár önkéntes vállalásként, akár bejelentőként a korrupció felszámolásáért küzdenek, az egyszer biztos. Vagy éppen ez a cél, az elrettentés, a megfélemlítés? Ezen a beállítódáson már éppen ideje volna túllépni, s egészen máshogy viszonyulni a korrupciós jelenségekhez, úgy ahogyan azt sokan tesszük (vagy tennénk, ha hagynák) közszolgaként, civil szervezetek munkatársaiként vagy bejelentőként. A jelenlegi helyzetben **nem finomhangolásra van szükség, hanem nagyon kemény kormányzati és hatósági beavatkozásokra, amely magában foglalja az állami kontrollszervezetek rendszerszintű reformját.** A Kormány korrupcióellenes stratégiája a passzivitás, az egy helyben topogás, a látszatsmegoldások programja, amely egy valóságtól elrugaszkodott alaphelyzetből kiindulva, és éppen az elmúlt hónapok történéseinek a tanulságait mellőzve próbál meg továbbmenni azon az úton, amely csak zsákutcába vezethet. Véleményünk megfogalmazásával abban szeretnénk segíteni, hogy ez ne így történjen, s a korrupcióellenes program ne csak egy újabb kipipálandó terhes kötelezettség, hanem valós alternatívákat felmutató hatékony eszköz legyen a kormány kezében.

Budapest, 2015.03.03.

A Korrupcióellenes Szövetség nevében:

Horváth András